

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа

**Ви
Свідки
у мене,
що Я-БОГ,
говорить ЄГОВА**
Іса. 43:12

Поступ до дозрілості чи падіння знову в гріх що є	2
Падіння.....	3
Застій згубний.....	5
Грішення самохіть.....	6
„Скільки ж суврїйшої кари?“.....	8
Хула проти Святого Духа провадить до смерті.....	9
Гріх на смерть.....	11
Місто Квебек. Постав від себе свідків. Священники стають віч на віч з свідками Єгови в процесі на суді.....	12
Жодної свободи почитання в місті Квебек.....	13
Здемаскування зорганізованої релігії.....	13
«Свята Трійця» експертів з Квебек.....	14
«Рабін» і «Протестант» який не протестує.....	15
Деякі відповіді з публіки.....	16

1948р

ВАРТОВА БАШТА

ВІСТНИК ЄГОВОГО ЦАРСТВА ПОСТУП ДО ДОЗРІЛОСТІ ЧИ ПАДАННЯ ЗНОВУ В ГРІХ ЩО Є

„Ідімо до звершення, не кладучи знову основин”. – Жидів 6:1

Єгова Бог багато чого мав відкрити нам відносно Його Царства, під яким Його воля чинитиметься на землі як вона чиниться в небі, Він велів щоби більше ніж через чотири тисячі літ були висказувані і записувані, під натхненням, пророцтва відносно цього Царства. Отже багато було говорено і писано відносно цього предмету, який потребував пояснення. Багато пророцтв збулося в наших днях, і багато ще буде збуватися. На протязі минулих тисяч років знання поступало в перед і трудно було поступати з ним. Головно в цім двадцятім століттю, з справою життєвої важності щоби держати крок в справдженнях пророцтва і з відкриттям Слова Божого. Всі ознаки показують що досягли ми „кінця часу” народів, в котрім то часі ми повинні серйозно проходити і досліджувати сторінки Святої Біблії, для того щоби наше знання і зрозуміння відносно неї зростало. Божествене пророцтво, в Даниїла 12:4 предсказує що багато речей мало бути запечатаних закритих для людського знання, аж до теперішнього „кінця часу”. Оскільки властивий час прийшов, то є це нашим привілеєм тепер щоби проходити і досліджувати правдиве джерело інформацій і мати участь в обіцянім збільшенню знання. Це є дуже розумно для нас щоби так чинити, бо якщо ми самохіть відмовляємось держати крок з поступом знання, то дуже злі наслідки будуть мати місце для нас. Не тільки що позістанемо назад і не зробимо поступу вперед, але добровільне незнання може привести нас до серйозних гріхів. Упертість людей супроти навчання привела їх до надмірних гріхів.

Питання: Як ми можемо тепер збільшити наше знання і чому ми повинні це зробити?

2. Нічого не є більше важним ніж Царство Боже. Воно заслуговує щоби Його вивчати і нічого не є більше вартісним ніж ясне знання о тім. Біля 61 року по Хр., великий проповідник писав жидам, які інтересувалися останім розвиванням відносно Царства. Цей проповідник, апостол Павло, писав їм про вивченого Сина Божого, який був покликаний і вибраний Богом щоб бути Царем. Єгова Бог через клятву обіцяв Йому це царське становище. Він не тільки був Царем, але також Первосвящеником Бога Найвищого. В цім відношені Він був подібний Мелхиседекові, цареві Салимському в двадцятому століттю перед Хр., який був Священиком на своїм престолі. Мелхиседек, в дійсності, представляв Сина Божого, Ісуса Христа, і так Бог через свою клятву, вчинив свого Сина первосвящеником на образ Мелхиседека, або „за порядком Мелхиседека”. Павло мав багато чого говорити про того типічного первосвященика і царя. І існувало багато таких речей, які мали бути пояснені відносно нього, так щоби Його пророче значіння було зрозуміле. Але жиди були так відсталими, що торкається навчання, що апостол Павло змушений був подрібно пояснити це пророцтво про Мелхиседека, щоби кинути таким чином більше світла на Царство Боже.

Питання: Відносно якого царя – священика мав Павло багато чого говорити і чому?

3. Маючи добрі підстави, апостол писав: по чину Мелхиседековому. Про це маємо багато чого говорити й трудні речі глумачити: тому що ви зробилися нездібними до поняття. Справді, ви котрі давно повинні бути учителями, знову потребуєте когось щоби учив вас перших правд Слова Божого, і сталися такими, котрим треба молока, а не твердої поживи. Всякий що кормиться тільки молоком, не призвичаївся з словом о непорочності, бо є немовлям. А тверда

пожива є для дорослих людей, маючих відчуття вправлені довгою наукою до розсуджування добра і зла” (Ам. Стан. Вер.) Якщо ті жиди були би наострили свої вуха і були би даліше уважали тоді коли далася їм нагода щоби учитися і здобути поняття, то вони могли би бути проповідувати і научати інших. Тоді не було би потреби для Апостола Павла научати їх і уживати метод, які є уживані до поучування малих дітей. Замість щоби кормити їх покармом рідким (легким), Павло був би їх кормив покармом твердим з натхнених Гебрейських Писань, відповідним для повністю дорослих християн. Замість того щоби бути подібними немовлятами, або дітьми які не можуть говорити і таким чином, давати іншим інформацій, то вони були би в силі научати і пояснювати справедливе Слово Боже іншим, що шукають знання. Їх труднощі стояли в тому, що вони не мали досвіду в доручуванні Слова Божого. Вони не досліджували і не роздумували над ним згідно з найліпшими правилами студіювання. Вони не відкрили своїх розумів і не використовували своїх розумових сил, щоби бачити ясну різницю між правдою і оманною, між добром і злом. Жидів 5:10-14.

Питання: Як жиди яким Павло писав були подібні немовлятам. І чому?

4. Це не з волею Божою щоби ми позоставлялися немовлятами в знанню. Для нас оставитися немовлятами в цім беззаконнім світі, значить ставити себе в небезпечне положення. Тоді ми є цілковито нездібні обороняти себе від зведення слугами лихого. Ми не можемо бути (розповсюджені) уживані для розповсюдження знання Слова Божого іншим. Тому є безумовно конечним нині щоби, можливо як найшвидше зрости в знанню. Слово Боже не було написане для немовлят, хоча особи, які є дітьми в знанню, можуть бути научувані з Його Слова через терпеливих вчителів. Основи для знання правди є записані в Його Слові. Однак якщо ми раз положили основи нашому знанню, цебто, якщо раз довели ми що є тими основами, тоді не повинні ми безперестанно наново, завжди класти тих основ, але йти даліше будуючи на цих основах величну будівлю повного знання і зрозуміння наміру Божого в звязку з спасенням. Якщо ми продовжаємо кормитися тільки молоком основної правди, то будемо спутані в нашім духовім зрості, а, що торкається знання, то зостанемо такими як малі діти, які можуть бути хитані сюди і туди слугами диявола. Будучи немовлятами, ми не можемо радуватися більшою частиною Слова Божого, яке Він записав для повного нашого научування в тім що є праве і для нашої охорони проти того що провадить в заблудження і є шкідливе.

5. Це є намір Божий, щоби під Царством Його Царя зобразованого через Мелхиседека, всі ті, які тоді будуть дітьми і немовлятами, вирости до повної дозрілості тіла і розуму, щоби таким чином рай міг бути на віки повним цілковито дорослих людей, чоловіків і жінок, перфектних в знанню і на образ і подібність Бога, не менше є волею Божою щоби всі ті християни, які тепер живуть на землі, поступали вперед в знанню, аж до цієї повної міри, яка годиться людям, що повинні бути в силі служити Богу в приемний спосіб. В гармонії з цим Апостол Павло каже даліше: „Тим же, зоставивши початки Христової правди, ідімо до звершення, не кладучи знов основин каєння од мертвих діл і віри в Бога, науки хрещення. І положення рук і воскресення мертвих і суду вічного. І се зробимо коли Бог дозволить”. (Жид. 6:1, Ам. Стан. Вер.) Не зробивши цього Апостол каже тут, ми не можемо зрозуміти замішаної ситуації в світі, сьогодні, або розв'язати непокоячих нас проблем з якими всюди стрічаємося, ми не можемо взяти правильних рішень, які мають Боже одобрення; ми не можемо остерегтися щоби не бути усуненим з дороги і киненим в неволю цього старого світа.

Питання: 4, 5. Чому не є волею Божою щоби ми позоставалися дітьми в знанню?

ПАДІННЯ

6. Якщо ми не поступаємо в перед поза перші Христові принципи (правди), але по дитячому тримаємося основних правд о покаєнню, вірі, хрещенню, народженню з духа, воскресенню, суді і т.д., то є ми в небезпеці. В якій небезпеці? В небезпеці впасти знову в гріх.

Питання: Яка небезпека чекає нас, якщо не підемо даліше поза перші принципи?

7. Особа яка є дитиною в знанню, є слабою в тім відношенню і може легко знову впасти. Вона має деяку відповідальність, тому що, хотяй вона є дитиною в знанню Христа, то всеж таки була в певній мірі просвічена. Вона бачить в певній мірі світло Слова Божого і є на точці бачити ще більше величних речей через нього. Щоби бачити щось таке, то вона не повинна

стояти на одному місці, але поступати вперед в світлі аж до повного дня. Якщо вона відмовляється поступати вперед, то це показувало би певну зловмисність з її сторони. Вона не бажає взяти на себе відповідальностей, які приходять в зв'язку з більшим світлом і повним знанням волі і цілі Божої. Вона є подібна до особи, яка виростає з дитинства, але яка бажала би на даліше забавки, безжурність і безвідповідальність дитинства, оскільки не може погодитися з думкою щоби брати на себе трудні відповідальності і обов'язки дорослих людей, ми не будемо такими, але чинимо так як це – чинив Павло, який сказав: „Бо від частини знаємо і від частини пророкуємо. Як же прийде звершене, тоді те, що від частини зникне. Як був я малоліток, то як малоліток говорив, яко малоліток розумів, яко малоліток думав, як же став чоловіком дитяче покинув. I Коринтян 13:9-11.

Питання: Чому просвідчена особа часом відмовляється, поступати вперед в світлі?

8. Якщо ми в дитячий спосіб продовжуємо держатися частинного знання, тобто, початкових речей Слова Божого і здержуємося від поступу до зверненого знання то з часом наслідок може бути дещо гірший ніж застій. Така самолюбна впевненість може скінчитися падінням. Чи хоче хтось чи ні, то він лишиться щораз даліше і даліше від поступаючого вперед світла. Таким чином він може дійти в стан з якого немає вже вороття, і який означає для нього знищення. Апостол остерігає нас проти цього факту. Чому каже він що, якщо Бог дозволить нам поступити вперед в знання, оскільки відкриває значіння Писань, то ми так вчинимо? Павло відповідає: „Неможливо бо тих, що вже раз просвітилися, і вкусили дара небесного, і стали причасниками Духа Святого, і вкусили доброго слова Божого, і сили грядущого (будучого) віка, тай відпали, знов обновляти покаанням, розпинаючи у собі Сина Божого та зневажуючих Його”. (Жид.6:4-6). Таке падіння приводить в безнадійний стан. Чому? Тому що це є результат злосного вибору, оскільки хтось взяв рішення проти ліпшого знання і є відповідальний перед Богом за те що чинить.

Питання: Що могло би нас стрінути, якщо ми не поступаємо вперед в знання?

9. Перш усього такий прийшов до світла, котре сіяє від Слови Бога через Ісуса Христа. Отже, він вийшов з темноти релігійної цього світла теперішнього. Роблячи так, він має покаятися за свою світську грішну дорогу і навернутися з неї. В світлі він бачить що чинить. Він є під обов'язком робити добре в згідності з заповідями Божими. Він почав вживати небесного дару. Що є тим даром? Не тільки Ісус Христос, улюблений син, якого Бог дав щоби всі ті що вірять в нього могли мати життя вічне. А скорше це є те, що Апостол має на увазі, коли каже: „Дяка ж Богові за невимовний дар Його: (2Корин.9:15). Цей дар є сумою всіх доброт які дав нам Бог через Ісуса Христа, а покаяний чоловік, який був навернений від світа, почав вживати його. Він був охрещений в воді, щоби відкрито визнати що цілковито посвятився Богу через Христа, який за нього помер.

Питання: Як вкусив просвічений чоловік небесного дару?

10. За днів Павла ті що були хрещені в воді в присутності котрогось з дванадцятьох апостолів, апостоли клали на них свої руки. Вони ставалися відтак учасниками Святого Духа, тому що через покладання на них рук апостолів, вірним окрещеним були наділені дари Святого Духа. (Дія.19:1-7), 8:4-19) Це означало що Бог прийняв їх посвячення, народив їх через Свого життєдаючого Духа, і усиновив їх щоби були Його духовними дітьми, і сталися співнаслідниками з Христом в Його Царстві Нового Світа. Бог наділяє свого Духа тим, яких він приймає.

Питання: Як стається хтось учасником Святого Духа?

11. До того часу ніж мав участь з Святого Духа, той що посвячується, кормився Словом Божим, насамперед молоком простих правд перших принципів. Тепер він є готовий до твердої поживи більш поступових вперед правд. Через духа він приймає прозорливе зрозуміння Слова Божого. Дух або діяльна сила Божа має прояснюючу силу. І з помічю цього глибокі речі Божі є досліджувані відкривані нашому розумінню. (I Корин. 2:10) В цей спосіб посвячена, народжена духом особа, закушує в багатшій мірі з доброт Божих і пізнає скільки висшим він є від всіх релігійних наук і політичної пропаганди цього старого світа. Він закушує сил, які не належать цьому світу і які не мають джерела в цім світі. Ці сили походять від Бога через Його Царя Ісуса Христа. Цар казав що Його Царство не належить до цього світа, але буде з нового світа який Бог обіцяв оснувати. Бог і Його Христос, є зеднані з Новим світом, світом який приходить до

знищення теперішнього злого світа. Адже, сили в яких мають участь просвідчені посвячені є силами будучого нового світа. Тому що царство належить до будучого світа, тоді, хтось, хто був вчинений амбасадором – проповідником і на учителем цього Царства, за посередництвом помазанія Святим Духом, приймає з сил будучого віку (світу). Це є уповноваженням посвяченого щоби працювати як проповідник, на учитель і слуга для Бога і Царя нового світа. Він радується також організацією народу Божого, яка є зорганізована, не за способом цього світа, але теократично. В усіх цих способах, дана особа, закушує того, що могло би бути в новім світі. Але, увага! Він може відпасти від усіх тих величних речей.

Питання: Як закушує такий доброго Слова Божого і сили Нового Світа?

12. Що стається тепер, якщо хтось, хто зайшов так далеко в своїх привілеях, паде? Це не стається з тої причини що може Бог занедбав би дати Йому потрібне для поступу вперед і приходу ближче до звершення. Ані не паде він з причини що не знає основних правил щодо віри в Бога і Сина Божого. Він знає що Ісус Христос умер для того, щоби доказати себе гідним для престолу в Царстві Божім, і також, щоби відкупити людство від гріху і смерти, унасліджених від першого чоловіка Адама. Він доцінював ті колись речі, і через свій курс зміненого діяння, він визнав що вони є правдиві і справедливі. Таким чином, віфпадаючи тепер від своїх привілеїв, він самохіть переходить на сторону тих, які прибили Ісуса на дереві на Голгофі. Він переходить на сторону тих, які відкинули Ісуса як Царя і які осміяли Його слова, нагромадили на нього зневаг і виставили Його на публичне погордження, він згоджується тепер з їх підлим трактуванням Ісуса. Таким чином, він розпинає Ісуса у собі і приносить зневаги на Нього. Світ який обсервує його упадок, бачить що він відкидає Христа, Царя, якого колись старався наслідувати. Це зневажає Христа в очах світа.

Питання: Чому його упадок є справою добровільною?

13. Коли стався християнином, то він кається за це що був в темноті цього світа і бачив що був грішником, за якого Син Божий умер. Він не міг бути притягнений до відповідальності тоді, за свій грішний стан, тому що унаслідив його від Адама. Він міг покаятися за той гріх і це могло бути прошене через жертву Христа. Але тепер його гріх щоби вчинити спільне діло із світом і щоби відкинути разом з ним Сина Божого, не може бути положено до дверей Адама. Він бо взяв і сам вибрав цю дорогу. Як він міг би тоді каятися за це? Він не робить цього сліпо, в темноті, але після того як був просвідчений. Для цієї причини, неможливо є бути приведеним знову до покаяння, і його гріх є не простим, тому що він не може бути прикритий через покутну жертву за гріх Ісуса Христа. Через своє власне рішення, він прибиває тепер Ісуса Христа на дерево, не як жертву викупу, але як злодія, так як світ затаврував Христа.

Питання: Чому не може бути він оновленим знову до покаяння?

ЗАСТІЙ ЗГУБНИЙ

14. Як розпочалося падіння одного такого, який упав таким чином в гріх? Воно розпочалося тоді коли цей не хотів продовжувати робити належного поступу вперед в світлі і приносити овочів світла. Він лишає мале-мале місце самолюбству, і не хочаючи взяти на себе відповідальності більшого світла та уживати себе дальше для відбивання світла, він стримується. Але він зауважує, що світло, яке поступає вперед не стримується, разом із ним. Ані вірні, які ходять у світлі, не стримуються. І так він останеться взаді. З цієї причини, йому трудніше тепер, пристосуватися знову а та обставина що організація світла іде дальше без нього, сприяє до того щоби почувся ображеним, і від так огірченим. Тому, що він не хоче бути картаним своїм сумлінням, оскільки відчуває, що був би відповідальним перед Богом за минувші милосердя і ласки, він знаходить що було би багато вигідніше (легше) для нього злучитися з світом, який не відчуває жодної відповідальності перед Богом. Єгова Бог, Ісус Христос і організація світла ужили багато часу і мали багато праці з таким невірним, однак, тепер він не приносить вже добрих овочів, в відповідь на такі доброты, але приносить тіж самі овочі як і другі люди із світа. Всеж таки, він є більш осудженим ніж світ, тому що були йому можливі і могли очікуватися від нього ліпші діла. Він є проклятим. Кінцем його може бути тільки знищення. Він рівняється грішникові, якому давалася цілковита нагода протягом сто

років. Під новою угодою Божою, „грішник, який буде столітком, буде проклятий”. Він не вмиратиме як малоліток в знанню і досвіді. – Ісаї 65:20, Рум.Б

15. Землероби, які обробляють землю тільки для того, щоб вона пізніше принесла їм терня і будяки, підпалять таку землю і спалять її огнем. Просвідченого, який відступає, чекає подібне знищення. Апостол каже: „земля бо, що не падаючий часто на неї дощ, і родить билину, потрібну тим, хто садить, приймає благословення від Бога, а котра приносить терня та будяки, не потрібна і близька прокляття, котрої кінець на спалення”. Якщо котрісь читачі Ваштової Башти сталися байдужими, то ми не публікуємо повищого для їх знеохочення, але прагнули би виразити надію ліпших речей від них від тепер вперед. Точно так як і апостол, ми кажемо: „А що торкається вас, любі приятелі, хотяй говоримо це, то ми є певні ліпших речей котрі обіцяють спалення”. (Жид.6:7-9). Діло яке вони повинні зробити є, щоб зараз стали, обновили свої зусилля для того, щоб іти далі в світлі і його службі і не втратити, через те, що тепер відступають назад, доброї заплати за все це що вони вчинили в минулім часі.

Питання 14, 15: а) Чому стається він проклятим, який є його кінець?

б) Яку надію могли би ми виразити для байдужого?

ГРІШЕННЯ САМОХІТЬ

16. Пригадуймо собі безперестанно що живемо в часі коли чудове розпорядження Боже для повного усунення гріха і смерті з землі досягає кульмінаційної точки. Ми жиємо в часі нової угоди. Стара угода зроблена через посередництво Мойсея впала з смертю Ісуса Христа, первосвященника зообразованого через Мелхиседека, і який представив себе як жертву за гріхи наші. Через стару Мойсеєву закон-угоду, ізраїльський нарід був відрізнений від світа як нарід Єгови; а тепер через нову угоду через нового посередника, Ісуса Христа, один новий є нарід вибраний з усіх народів, щоб бути народом для імені Єгови. (Діян.16:14) Нова угода була поставлена в силу на основі крові жертви, яка справді знімає гріхи людські, цебто, жертви людського звершення життя, Ісуса Христа, Посередника, і Первосвященника.

На доказ що такі гріхи були справді усунені, є даний факт що Бог не згадує їх більше, і повторення жертви не було потрібне. для цієї причини, в термінах нової угоди, Бог міг сказати: „Се завіт, що завітуватиму ним після тих днів”, глаголе Господь. Давши закони мої в серце їх, і в думках їх напишу їх і беззаконня їх не споминатиму вже”. – Жидів 10:16-18.

Питання: Чиї гріхи забуває Бог під новою угодою і чому?

17. Діяння цієї нової угоди для вибрання народу для імені Єгови, має місце перед тим ніж він установає новий світ справедливості. Коли Царство Боже впровадить цей новий світ справедливості, він ніколи не впаде в несправедливість, тому що Царство не дозволить чинити йому це і люди доброї волі на землі, які доцінюють його, не оставлять справедливості того світа. Так само, коли Бог усуває гріхи народу для Свого Імені через жертву нової угоди, то Він стирає і забуває їх гріхи, з думкою що ті яким прощено сильно держатимуться справедливості і не впадуть повторно в гріх. Відверто так, бо, якщо ми не маємо заміру старатися далі в справедливості, але, по якімсь часі заміряли би навернутися до практикування гріха, то нащо ми й zostавили грішну дорогу цього світа? Однак, тому що ми зрозуміли щоби zostавити гріх назавжди і тому що дізнали ми Божественного прощення гріхів через жертву Великого нашого Священника, тоді, не повинні ми шукати щоби знайти вдоволення в повторній практиці гріха.

Питання: Чому не повинні ті, яким простилися гріхи шукати практикування повторного гріха?

18. Але гріх є обманливим, а ми є окружені світом, який стоїть під великим підбурюючим до гріха, сатаною дияволом. З цієї причини, ми мусимо завжди пильнувати щоби гріх знову не стався практикою і не взяв регулярного руху в нашій життю. В тій цілі, ми не можемо дозволити собі стояти на одному місці і відступити на зад, але мусимо поступати вперед в справедливості, Поступ вперед а не застій, є найліпшим способом проти повороту до гріха.

Питання: Чому мусимо пильнувати проти гріха, і як можемо вчинити це найліпше.

19. Ми не повинні перешкоджати християнським братам і нашим християнським сестрам в їх поступі вперед в справедливості, але всі разом як один, мусимо спішити далі до цілі звершеності. ми жиємо в дні Господа Бога, і Ісус Христос, мелхиседецький Цар і

Первосвященник збирає разом останок свого вірного „малого стада” в єдність всередині кошари. Головно від 1935 р. Він збирає до купи, також, спільно з цим останком, велику громаду „других овець”, щоби радувалися вічним життям на землі під Царством. Ми не чинитимемо нічого для перешикування або опору тій праці згромадження, яку чинить Цар через посередництво своїх ангелів. Мат.24:31, Марка 13:27; Луки 17:37. За днів Ісуса, Єрусалим чинив опір згромадженню до купи його дітей Ісусом, для того він був зруйнованим, а діти його були розсіпані аж до країв землі (Мат.23:37,38) Та сама доля, або ще гірша, чекає „християнство”. Ми робимо, мудро якщо беремо участь в праці згромадження Христа і помагаємо в праці об'єднання. Щоби це чинити, ми мусимо з любов'ю прийняти „вівці”, які Христос згромадив до купи. Ми мусимо збиратися з ними і заохочувати їх любити Бога, оскільки виконують Його добрі діла. Ми мусимо помагати їм визнавати відкрито, не хитаючись; свою віру і надію, оскільки ми самі виходимо з ними і даємо свідчення о Царстві Божім.

Питання: Чому не повинні ми зоставляти нашого спільного згромадження?

20. Окрім цього вірного і розумного поступовання, не існує жодної іншої дороги, лиш та: - повторне падіння в гріх, і це через власний вибір, отже, самохіть. Наслідком такого повторного падіння в гріх буде божественна пімста проти нас, через діло дезертирування з праведливого устрою. Його пімста прийшла, тому що день Господа Бога є тут, а остаточна битва Армагедону є тепер неминучою. Апостол побуджує нас: „Держімся непохитно визнання надії, вірний бо той, що обіцяв, й наглядаймо один за одним для заохоти до любові й до добрих учинків. Не зоставляймо зібрання нашого, як то звичай у деяких, але заохочуймося, і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день. Бо якщо ми грішимо самохіть, одержавши пізнання правди, то вже не зостається жертви за гріхи, а якесь страшне сподівання суду, і огняний гнів що має пожерти противників. Хто переступив закон Мойсея, є умертвлений без милосердя, на свідчення трьох або двох свідків. Скільки суворійшу кару, думаєте, заслужить той, що потопче ногами Сина Божого, і кров завіту, котрою був посвячений, осквернить, й духа ласки осміє? Бо знаємо того, хто сказав: „Моя помста, Я відплачу!” І в іншій частині: „Господь буде судити народа свого”. Страшна річ – упасти в руки Бога Живого!” – Жидів 10:23-31, Моффат.

Питання: Яка перспектива існує для когось, хто повторно паде в гріх самохіть?

21. Ми знаємо що є гріх. Закон Мойсея приносив пізнання о тім що є гріхом для людських сотворінь, особливо для Жидів, і вони як всі інші люди сталися в безперечний спосіб винуватими перед Богом. Через свої заповіді які показували це, що було злом, Бог ознайомлював як відразливим і гідним огиди є гріх для Нього:” щоб гріх був без міри грішен”. Чому без міри грішний? Тому що гріх не є тільки злом сам в собі, але є порушенням божественного закону і не подобається Богу. Рим.7:13:3:19,20). Його осудження гріха є показана в тім, що Він дозволяв щоби Його улюблений Син умер як людська жертва щоби зняти гріх світа і зробити можливим для чоловіків і жінок життя в справедливості в новім світі. Кров Його жертви освячує або очищає вірних від гріха. Та жертва була принесена для тих, що унаслідили грішний стан від Адама і які, перш усього, не знали чим був гріх, і будучи безсилим в нім, стояли під карою смерті, яка випливала з гріха. Та жертва була принесена за тих, що бажали зоставити гріх і бути полегшеними від тягару божественного осуду гріха й Його кари, смерті.

Питання: Від чого є освячені вірні, і через що?

22. Тому, Єгова Бог упорядкував щоби кров жертви Ісуса зробила нову здатну і діючу угоду. Даний Мойсеєві закон осудив людей і показав їм, всі були грішниками. Зрештою, жертви звірять приношені в звязку з ним не могли усунути людських гріхів, тому що люди є вищі від таких звірячих жертв. Але тепер, кров нової угоди є досить сильною щоби змити гріхи і освятити або очистити вірних християн, і там Бог обіцяє не згадувати вже більше гріхів тим, котрим він простив їх. Для того щоби постаратися о таку освячуючу кров, Бог не пожалував свого улюбленого Сина Ісуса Христа, але дав Його щоби ділав як Первосвященник і посередник нової угоди, з людською жертвою. В тім поступованні Він фактично показав „дух милості”. Це означає що річею яка інспірує або мотивує (спонукує) ту цілу дбайливість або турботу була незаслужена ласка або доброта Божа. Правду про все це, знаходимо в Його записанім Слові, одинокім з якого одержуємо знання про все це і є ми просвічувані.

Питання: Як був показаний „дух ласки”, і через кого?

23. Цілим наміром ласки Божої є, щоби віддалити нас від гріха і його слабостей, та поставити нас в свою праведну службу для оправдання Свогого Імені. В наслідок того якщо хтось здобув знання о повищій правді із Слова Божого і ділає в доцінюванні духа ласки, який натхнув його, то він самохіть грішить, якщо по повнім часі вертається в світ і до регулярного практикування гріха. він обирає тепер дорогу гріха після свого вільного вибору, а не через те що був народжений в нім через походження від Адама; і таким чином, Адам не є відповідальний за те що хтось самохіть крокує повторно по дорозі гріха.

Питання: Хто є відповідальним якщо хтось відвертається від такої ласки і грішить?

24. Жертва Первосвященника Божого була принесена за гріхи і осуд, які тяжіли над нами з причини первісного гріху Адама. Вона не була принесена за когось, хто самохіть крокує по дорозі гріха, і її користі не можуть прикрити такого умисного беззаконня. Як могла би чинити вона як така? Добровільний грішник, цей який був раз просвідчений, він сам не бажає вже більше користі такої жертви. Він топче під ногами пожегтованого Сина Божого, точно так як сіль втратила свій смак і є викинена геть як безвартісна, або як це свині топчуть під ногами дорогоцінні перла. Грішник не доцінює більше освячення або очищення від гріха, в яким то очищенню взяв участь через кров Сина Божого. Тепер він вважає її як щось звичайного, ординарного, несвятого, не ліпшого ніж кров не звершеного, грішного чоловіка. Також не почувається більше звязаним через нову угоду, в згідності з якою він повинен би служити як Свідок Єгови, як член народу для Його Імені, вибраного і відділеного від світських народів. Незаслужена благодать і ласка Божа, не є більше доцінювана добровільним грішником, але тепер відкидає її, і таким чином, в спосіб позбавлений пошани осміває і зневажає Духа ласки, якого показав Бог до нього особисто. Для одного такого гідного погордження грішника, не існує вже в розпорядженню жодна жертва Відкупителя, щоби послужився нею. Навіть більше як тільки один такий не бажає і не молиться о спасення. Він бажає продовжувати або зостатися в грісі. Якщо відкинув він в зневажуючий спосіб наймилосерднішу дбайливість (розпорядження) Боже, тоді, що не існує більш милосердного устрою ніж Божий.

Питання: Чому не зостається більше жертва для нього? І що він зневажає?

„СКІЛЬКИ Ж СУВОРІЙШОЇ КАРИ?”

25. Що ж чекає особу яка самохіть вертається до гріха? Що може тільки очікувати він, в жахливий спосіб в гідності з своїм попереднім знанням Слова Божого? Не вічну муку в озері огнянім під охороною диявольських чортиків, але насильне знищення, бути пожегтовим як через огонь, і це через Бога, який є огнем пожираючим проти всякого беззаконня. (Жид.12:29) Добровільний грішник не має тепер Посередника, який посередничав між ним і Богом, який обороняє його і дбає про нього о божественне милосердя. Він потоптав ногами Посередника і не доцінив кров якою Посередник, укріпив угоду. Користі, якими колись радувався під новою угодою, були більші і багато реальніші (дійсніші) ніж ті під типічною закон-угодою Мойсея, і отже, він відповідальний за біль; його зневага Божого милосердя є більша; глибина його гріха є глибока. він не є гідним жодної милості. Кара йому повинна би бути більша ніж всякому переступникові закон-угоди Мойсея. Як дістає він суворійшу або тяжчу кару? В розумінню що він не оборонятиметься перед якимось людським трибуналом, як під законом Мойсея, де два або три свідки свідчили проти такого. Тому що він відкинув „одного Посередника між Богом і людьми. (2 Тим. 2:5), він впадає в руки живого Бога, щоби бути засудженим і відтак страченим вічним знищенням. Для нього не існує жодного рятунку від цього жахливого кінця.

Питання: Що може він очікувати в жахливий спосіб, і чому?

26. В той час коли здригаємося від жахливого кінця того добровільного грішника, затримаймо в пам'яті як почався його гріх. Як? Через його затримання з певних мотивів щоби йти по дорозі справедливості, і через його відмовлення щоби робити поступи дальше до дозрілості і зверпенності, Він тратить бажання щоби здобувати більше знання о милостивім намірі Божім, Він не старається взяти на себе більшої відповідальності для більшого знання, або продовжати носити відповідальність за це що вже знає і щодо якого радується. Він перестав доказувати віру в Бога і любити, як його так і правду і справедливість, за які стоїть Бог. Він

відступає назад. На початку його відступлення назад може бути так малим, виглядаючи не більше простого затримання, але воно приходить в рух, прискорюється і здобуває швидкість, в міру того, як продовжує він старатися йти по тій дорозі. Нарешті він вже не може стриматися, і кидається в пропадаючий стан під засуд на знищення. Свідомі про це, повинні би ми скільки можна рішучо рішитися не робити цього затримання, з яким починається відступлення назад, особливо тепер, тому що день Господа Бога прийшов над нас і посол угоди, Ісус Христос, є в храмі, щоби виконувати суд.

27. Говорячи для себе самих, і виражаючи наше власне сильне рішення, добре зробимо як повторимо життє спасаючі слова апостола. Він перше цитує слова Єгови з Аввакума 2:4 (пер. Септуагінта): „Праведний через віру житиме; але якщо подасться назад, то душа моя не знайде вподобання в нім”. Відтак він каже до нас: „Ми ж не є з тих, що подаються назад щоби згинуті, але з тих, що мають віру на спасення душі”. (Жидів 10:38, 39). Після того як об'явив так потребу віри і після того як виразив наше рішення щоби проявити віру, апостол відтак, посвячує одинадцяті голову свого листа потрясаючому справозданню у ділах віри, вчиненими старинними людьми, від Авеля аж до Йоана Христителя, всі які прийняли свідчення від Бога що вгодили Йому за їх віру. Відтак, апостол безпосередньо після цього, починаючи з першого стиха дванадцяті голови, продовжує спонукувати нас кажучи: „То ж і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків, відкиньмо всяку перешкоду та гріх, що опутує нас так легко, і біжим наполегливо в перегонях, що перед нами”. (Жидів 12:1, Рум.Б.). Таким чином, отже ніякого затримання для нас, тому що з тим є звязана небезпека впасти повторно в гріх! Оскільки відкинемо гріх браку віри, який так легко опутує, і всі інші перешкоди, які стоять на порозі нашого власного прогресу, поступаймо до дозрілості. Поспішаймо вперед до звершенності, показуючи довготерпеливість протягом довгих перегонів і стараймося докласти можливо найліпших зусиль і спішімося до перемоги за непохитну віру, - вічного спасення душ наших в новім світі.

Питання 26, 27: а) Як починається його відступлення назад і який є кінець цього відступлення?

б) Яке ж є наше рішення, і з яким кінцем на увазі?

Ватхвер з 15 червня 1948р.

Горе мені, коли я не звіщаю Євангелії. – I Коринтян 9:16, Огієнко.

ХУЛА ПРОТИ СВЯТОГО ДУХА ПРОВАДИТЬ ДО СМЕРТІ

В усіх часах, грішникам було відразую щоби учитися даліше і поступати в знання, тому що це показує праву дорогу, якою повинні йти. Їх зловмисна упертість щоби присвоїти собі яснійше знання і зрозуміння, допроводжувала постійно до більшого гріха. За днів чоловіка Ісуса Христа „на землі, релігійні фарисеї, садукее, письменники і научені в законі, були уважані як кляса людей учених, як люди розумні, люди, які мали ключі і знання. Вони з погордою споглядали на галилейських рибаків, Петра та Йоана, як будучи „людьми не навченими і простими”. (Д.Ап. 4:13). Тому що Ісус не наслідував рабінських шкіл в Єрусалимі, вони не вважали його авторитетом в навчанню. Вони противилися Його науці і мильно представляли Його діла. Який був мотив для того? Мотивом було це, що вони не хотіли учитися даліше поступати до дозрілості знання правди. А чому не хотіли? Тому що вони не любили правди і не хотіли бути керованими певними правдивими висновками, тобто, тому що вони були мильними учителями, учителями традицій людських, а Ісус був Месією, помазаним Научителем, посланим від Бога. Спосіб, як їх опір проти знання провадив до гріху, і як серйозним був їх гріх того роду, Ісус пояснив ясно.

Питання: До чого провадив опір поступові в знанню?

2. При одній нагоді, Ісус сказав їм: „Усякий гріх і хула проститься людям; а хула на Святого Духа не проститься людям. І хто скаже слово проти Сина чоловічого, проститься йому; а хто скаже слово проти Духа Святого, не проститься йому, ні в цьому віку, ні в будучому.”

(Мат.12:31,32) Як грішили вони проти Святого Духа? І чому могли говорити проти Ісуса і простилося їм, а все ж таки, не простилося їм, якщо говорити проти Святого Духа? Чи Дух Святий є більший або святіший ніж Ісус? Як це є?

Питання: Що каже Ісус о хулі проти Святого Духа?

3. В другий раз провідники говорили проти Ісуса, Сина чоловічого. Тут могло існувати всяке оправдання за це, тому що вони могли бути в незнанні о правдивих фактах щодо Нього, які то факти справджували пророцтва які ототожнювали Його як обіцяного Месію. Месія або Христос був пророкований народитися в Вифлиемі Юдейському, а Ісус був знаний як Назарянин або „Ісус з Назарету”, і це творило упередження проти Нього, тому що Вифлием був погорджуваним містом Галилеї. Для цієї причини, їм могло бути прощено за це що вони говорили з незнанням о правді щодо походження Ісуса.

4. Наприклад, Савло з Тарсу був дуже щирим фарисеєм і говорив і діяв проти Сина чоловічого, а одначе, він став апостолом Павлом. Як могло статися таке? Як апостол він каже нам: „Мені справді й самому здавалося, що проти імені Ісуса Назорея треба багато робити. Що й робив я в Єрусалимі, і многих святих замикав у темниці, прийнявши власть від архирейв, а як убивали їх давав мій голос. І по всіх школах (синагогах) часто караючи їх, примушував хулити; і превельми лютуючи на них, гонив їх навіть в чужих городах (Діян.26:9-11) На якій основі могло бути прощено тому гонителеві? Як апостол, він вияснює: „Що (хотяй я) був колись хулителем і гонителем і знущателем, та помилувано мене; бо невідаючи, робив я в невірстві. Намножилась ж благодать Господа нашого вірою і любовю, що в Христі Ісусі. Вірне це слово і всяке прийняття достойне, що Христос Ісус прийшов у світ грішників спасти, між котрими я перший”. (I Тим.2:13-15). Помимо всіх гріхів, які він учинив проти Сина чоловічого і які зробили Його що виглядав як „перший” між грішниками, жадливий гонитель, то одначе, він не був в стані з якого не міг покаятись.

Питання 3, 4: Чому може бути прощено говорення проти Сина чоловічого?

5. Покаяння було можливе для Савла з Тарсу, тому що він не спротивлявся знанню правди. Він хотів учитися і поступати в світлі. Тому, він є приміром, як, іншим, які зробили тяжкі гріхи проти Ісуса Христа, може показатися їм зла дорога, щоби каялися і були в стані йти по правій дорозі. Так каже Павло: „Та ради цього помилувано мене, щоб на мені першому показав Ісус Христос усе довготерпіне, на приклад тим, що мають вірувати в Него на життя вічне”. (I Тим.1:16). Апостол Петро показав що існує надія для покаяння з сторони багатьох грішних ізраїльтян, кажучи: „І тепер, брати, що через незнання зробили ви, як і князі ваші. „Багатьох з тих називаючих покаюлось і научилось правди. – Діяння 3:17.

Питання: Що ілюструє випадок Павла з Тарсу?

6. Одначе, коли фарисеї казали: „Цей чоловік демонів не виганяє інакше, тільки як Вельзевулом, князем демонів”, чому було це гріхом і хулою проти Святого Духа? Тому що Ісус оздоровив якраз чоловіка посідаючого демонів (біснுவатого), який був сліпий і німий і він зробив це через силу Духа Божого. Коли Ісус вийшов з води хрещення в Йордані, Бог зілляв Святого Духа на Ісуса, помазуючи і сповняючи Його тим Духом або діяльною силою. (Луки 3:21, 22, 4:1). Було річею ясною для всіх щирих людей що Він був повний сили якої не мали звичайні люди, а факт, що Він був сповнений нею, був показаний через чудесне оздоровлення, яке виконав Він над здемонізованим, сліпим і німим чоловіком. Тому що це було добрим ділом спрямованим проти гноблюючого, нечистого демона, яким був охоплений чоловік існує доказ що оздоровлююча сила, яка була в Ісусі, була Духом Святим, діяльною силою на добро, до слави Божої. Тому сказав хулячим фарисеям: „І коли я виганяю біси Вельзевулом, то ким виганяють сини ваші? тим вони будуть вашими судьями. Коли ж я виганяю біси Духом Божим, то вже приспіло до вас Царство Боже”. – Мат.12:27, 28.

Питання: Чому гріх фарисеїв був проти Святого Духа?

7. Фарисеї вірили в ангелів і демонів, та в Духа або діяльну силу Божу. Деколи їхні сини виганяли демонів, і фарисеї спішилися казати що сини їх вигнали таких демонів через духа Божого. Але коли явився Ісус, і також, виганяв їх і здійснював багато інших оздоровлень в той час як проповідував Царство Боже, то ті фарисеї зле говорили о силі яка була в Ісусі і приписували її сатані, князеві демонів. Чому признавали вони Святу силу їх синам, в той час як Ісусові ні? Чому? Ну, тому що вони не хотіли прийняти або признати, окремо або публично, правду що

Ісус був сином Божим і обіцяним Месією. Вони противилися правдивим висновкам до яких були би їх допровадили діла Ісуса, яких вони були наочними свідками. За багато самолюбних речей було в грі для них.

Питання: Чому отже, вони грішили самохіть?

8. Ісус не старався щоби вони вірили в Нього тільки з причини цього, що Він був як чоловік. Він не був проти щоби говорилося проти Нього як Сина чоловічого. Але Він старався щоби вони прийняли свідоцтво Духа Божого, який діяв в Нім. Він сказав: „Діла бо, що дав мені Отець, щоб їх скінчити, ті діла що я роблю, свідкують про мене, що Отець мене післав”. „Коли Я не роблю діл Отця Мого, не йміть віри Мені. Коли ж роблю, а ви мені не віруєте, то ділам віруйте, щоб ви знали й вірували, що в Мені Отець а Я в Ньому”. (Йоан.5:36; 10:37, 38). Коли вони відмовлялися вірити в Нього на такі діла, яких ані одні інший чоловік коли не-будь не робив, і коли казали що сила, якою робив такі добрі незвичайні діла була від Вельзевула, князя демонів, тоді поповняли вони гріх. Гріхом і хулою проти Святого Духа є зневажачі, грішні і зловживані мови проти відкритого проявлення сили Божої. Релігійні провідники, винуваті як такі, поповняли гріх самохіть для самолюбних мотивів, тому що вони грішили проти ознайомлених фактів, які вони бачили і знали. Вони в добровільний спосіб не хотіли прийняти свідоцтво Духа Божого, який діяв в слуги Божого. Добре їм сказав Стефан пізніше: „Люди тугоशी і необрізані серцем і ушіма, ви завжди Духові противитесь; як батьки ваші, так і ви”. (Діян 7:51). Вони противилися проявлюванню Духа Божого, тому що він провадив по дорозі думання і діяння, які не були в гармонії з їх самолюбними цілями.

Питання: На якій основі запрошував їх Ісус щоби вірили в Нього? І для якого мотиву відмовлялися вони?

9. Тому що їх гріх був умисний, не міг бути прощений, тому що він зробив їх нездатними учитися, непоправними і поставив їх в суперечність з розпорядженням Божим для прощення. Тому вони були „винні вічного суду (гріху Огієнко): бо казали: Духа нечистого має”. (Марка 3:29, 30). Гріх їх був „вічним гріхом”, нескінченим, тому що він зостався навіки проти них. Для цього (гріха) нема ніякого прощення, тому що нема жодної спокутуючої жертви за нього, „ні в цьому світі, ні в будучому”. Це значить що ті беззаконні хулители проти Святого Духа не вийдуть (з гробів) до воскресення в новім світі. Все таки, якщо би давалося їм вийти, то вони знайшли би що, якраз в тім світі, їм не може бути прощено. Ні, ті хулители пішли в геєну знищення, з якого нема воскресення, тому що гріх або хула зостався проти них на завжди. Очевидно, тоді, Ісус розумів що, навіть в новім світі з усім відкриттям Духа Божого існуватимуть чоловіки і жінки, які хулитимуть або говоритимуть в зневажачий спосіб проти Духа виконуваного тоді Царем Ісусом Христом. Особливо, це буде на кінці його тисячолітнього панування, в часі коли сатана диявол буде розв'язаний на останню пробу мешканців землі. Ті, які зроблять тоді гріх хулення, що торкається Духа Божого, не дістануть прощення ані в тім світі. Такий гріх є непростим в усякий час, і приносить знищення. – Одкриття 20:7-10.

Питання: а) В який спосіб їх гріх був вічним гріхом?

б) Що розумів Ісус коли казав, що він не може проститися в будучім світі?

ГРІХ НА СМЕРТЬ

10. З усього цього повищого є ясным, що існує різниця, яка мусить бути зроблена щодо гріхів. Апостол Йоан визначає гріх, кажучи: „Всяке беззаконня то гріх”, і відтак додає: „Та є гріх не на смерть”. (І Йоан. 5:17). Гріх є гріхом, але є різні роди або вигляди гріха. Приміром, Римлян 6:3, каже: „Плата бо за гріх смерть”, а якже може існувати гріх не на смерть?” В ось який спосіб: Якщо грішник не грішить самохіть, але кається за свій гріх і звертається до Бога, щоби дістати добродійство спокутної жертви Христа, то гріх його може бути простимим. Він може бути схороненим, відкупленим, спасеним від смерті, яку гріх зрештою міг би принести на нього, як кару. Незважаючи на се, ми не повинні легко приймати гріх, тому що справді існує гріх на смерть”, або „гріх, який провадить до смерті”, а молитви других за тих, що роблять гріх, не придадуться їм на ніщо. Йоан пише: „Коли хто бачить брата свого, що грішить гріхом не на смерть, нехай молиться, і Бог дасть йому життя, тим що грішать не на смерть. Єсть гріх на смерть; не за сей кажу, щоб молився. Всяка неправда гріх, та єсть гріх не на смерть. Знаємо що

кожен хто родився від Бога, не грішить: тільки рождений від Бога хоронить себе, а лихий не дотикається його. Знаємо, що ми від Бога, і весь світ у лихому лежить”. – I Йоана 5:16-19.

Питання: Чому робити різницю щодо гріхів?

11. Нехай всякий зауважить що Йоан не каже що існує гріх, який провадить до терпінь в чистилищі або до вічних мук в негасимім огні і сірці. Крайнім випадком є смерть, що значить тут знищення, о яким Одкриття 2:11, 20:14, говорить як о „другій смерті”. Це є гріх самохить, для якого нема жодного прощення, ані тепер, ані в будучім світі. Не існує жодної спокутуючої жертви приготовленої за нього, жертви Первосвященника, яка прикриває тільки ті гріхи, які залежать від нашого упавшого, незвершеного, слабого стану, унаслідженого від Адама. Це є гріх, який зробив хтось по своїм власнім виборі, після того як прийшов до пізнання правди. Це є гріх зроблений кимось, хто був просвідчуваний і закушав з доброти Божої, який не відчуває жодного покаяння і який не благає прощення, тому що він добре знає що робить. Це є гріх, який робить хтось, хочь має широко відкриті очі на незаперечне діяння Святого Духа або діяльної сили Божої. Він є не простим: і як Бог міг би відповісти на чийсь молитву щоби простити такий гріх? Не молисья, отже, за когось хто є винуватий такого гріха. Так сказав Бог Єремії в старинній Юдеї: „Ти ж не благай за сих людей Мене, не молись гаряче за них, й не всиловуйся передо Мною, бо не вислухаю тебе”. (Єрем.7:16). Для цієї самої причини, не злучуймося тепер з релігійними духовенствами, молячися за сучасний Вавилон якого гріхи досягли аж до неба, ані за релігійне християнство. Чому ні? Тому що Вавилон і християнство, обидвоє відкидують післаництво Царства, яке Свідки Єгови сповіщали їм від 1919 р. по Хр., через силу зіллятого Духа Божого і супроти найбрутальніших переслідувань із сторони релігійних провідників і фанатиків. Доля Вавилону і „християнства” є запечатана, - Одкриття 18:1-5.

Питання: Чим є гріх на смерть, і чому не молитися за нього?

12. Для братів, які грішать внаслідок слабостей, але які каються, шукаючи прощення і просять нас молитися за них, щоб були допоможени оздоровитися через божественну милість, за такий гріх, ми молитимемся. Як відповідь на їх покаяння і на нашу молитву через Ісуса Христа, Бог спасе таких грішників від смерті. Він дасть життя всім тим, які не поповняють гріха, який провадить до другої смерті, до знищення. Якщо ми не йдемо дорогою гріха, з вподобання для нього, але стараймося робити справедливість, то Бог стирегтиме нас. Той беззаконник, сатана диявол, не буде в силі привести нас під свою владу, хочай часто атакує нас і спокушає. Цілий світ лежить вже в сильнім стисненню лихого, але ми є від Бога і зостаємося в Нім. Для цієї причини, той беззаконник хотів би тісно зловити нас в свої сіті, обманюючи нас відвернутися від світла і доброти Божої щоби самохить йти дорогою гріха, яка відповідала би нашому власному я. Але, з божественної милості, ми не будемо повторно падати в гріх. Це означало би гріх на другу смерть. Нашим рішучим вибором є: щоби безупинно поступати вперед в правді і справедливості до величного звершення.

Питання: а) Чому ми кажемо молитися за тих, які не поповняють смертельного гріха?

б) Що мусимо робити, щоби Бог стеріг нас, і від чого?

3 15 червня 1948 р.

МІСТО КВЕБЕК. ПОСТАВ ВІД СЕБЕ СВДКІВ. СВЯЩЕННИКИ СТАЮТЬ ВІЧ-НА-ВІЧ З СВДКАМИ ЄГОВИ В ПРОЦЕСІ НА СУДІ.

ЄГОВА є Богом правди, і Він не боїться омани. Що є полова біля пшениці? Чи не пожере біблійна правда полюву? І що варта скала перед молотом? Коли молот правди сильно ударяє в каміння спотикання, чи не розіб'ються вони? Град правди усуне убіжеще брехні. Нема закритих обманів, які не були би замасковані, ані діл вчинених в темноті, яких світло не вивело би на яв. Тому, Єгова Бог каже без страху: Нехай священники і ложні пророки йдуть вперед і пророкують, і нехай ті що мають Слово Моє, говорять Слово Моє вірно. – Єремії 23:25-29.

Нехай так буде. Свідки Єгови знають що зорганізована релігія навчає доктрину, яка є вкорінена в людській традиції і поганстві, яка знаходиться в суперечності з Біблією, яка осліплює очі і оглушує вуха відносно правди, і якою через затемнення цих вікон розуму,

зорганізована релігія, залишила нарід в темноті відносно Слова Божого. Всеж таки, Бог каже дати їм висказати свої прокляття, бо Його правда, подібно молотові, розпорошити їх, і Його Слово, подібно огневі, пожере їх на попіл. Ісус Христос сказав що чинителі зла люблять темноту а ненавидять світло. (Йоана 3:19-21). Тому, Свідки Єгови не стараються перешкоджати жодному бесідникови але дозволяють щоби всяке слово або доктрина встояла або впала в очищуючим огні публичної дискусії. Вони є вірні рішенню Єгови вільної мови, як це є обявлено в Ісаї 43:8-12 (відчитати в Біблії).

Така вільна мова є практична. В тих неспокійних днях, коли правда і омана сходить як та трава, одно коло другого, як би зробилося розділення, без точного дослідження обидвох? Правда не повинна боятися; тільки омана мусить трястися і противитись дослідженню. Тільки омана робить щось такого. Запутавшись в одержу правди, настрашена омана кричить що правда є фальшива і треба не признавати свободи її розповсюдженню, треба перешкодити її. Омана не хоче привести собі Свідків, ні ані навіть тоді коли мусить протистояти контрадикторному (суперечливому) допитові через правду. Звичайно зорганізована релігія не бажає робити щось такого. Ще більш специфічно (особливо) католицизм з міста Квебек (Канада) не бажає робити цього. Але вчинила це. Вона сама зайшла в запутання. Ось як сталися діла:

ЖОДНОЇ СВОБОДИ ПОЧИТАННЯ В МІСТІ КВЕБЕК

Місто Квебек є переважаючо католицьке. Хотяй в краях, де церква Католицька є меншістю, вона по необхідності толерує свободу почитання, то однак, в областях де вона є сильною більшістю, вона відкидає на сторону ту досадну терпимість свободи. Тому, з її сторони, мала група Свідків Єгови в місті Квебек терпіла багато переслідувань і вязниць. Гноблюючим інструментом було нещастя приготовлене під прикриттям закону, регламент (устава, який заказує розповсюдження друків без дозволу поліції), (Псальма 94:20). Цей закон дозволяє шефові поліції цензурувати літературу або забороняти розповсюдження її, хотяй вона може бути тільки біблійним поученням. Недавно один зміж Свідків Єгови, Дамасе Давіау, заатакував це розповсюдження на підставі що воно нарушує свободу мови і релігії, і шукає рішення з постійним відстроченням для міста, щоби перешкодити властям міста вмішуватися в свободу почитання Свідків Єгови.

Процес Давіау проти міста Квебек і Провінції Квебек поступив для розсудження перед Верховний Суд в місті Квебек на 15 листопада 1948 року, перед Суддю Леоиа Касграйна, Адвокатом для Давіау був Сан Є. Бард, але віце-президент Ватх Товер Бібла анд Тракт Соціети Інк, і закоханий радник Товариства, Гаїден К. Ковінгтон був присутний щоби помочи до ходу процесу, П-м Ковінгтон взяв слово.

Протягом пів дня, він давав свідоцтво при прямім допиті. Він начеркнув історію і структуру організації Свідків Єгови, методи які вони приймають в звязку з поучуванням і приготовлюванням їх як слуг, їх ординування (висвячення), їх методи проповідування і спонуки для того як і місіонерський характер Товариства. З цього моменту він з'ясував головні науки научувані Свідками Єгови, досягаючи найвисшої точки з найважнійшою о Царстві Божім. Найновіші письма товариства були наведені як доказ цього.

Відтак, зачався контрадикторний допит, проваджений публичним адвокатом для міста Квебек, Ернест-ом Годбоут-ом. Він був присутній з сторони генерального адвоката, Ноела Доріон-а, шефа радника в судах провінції для Генерального Прокурора Дуплессіс-а. Було ясно що адвокат міста, при помочи католицького священника старанно розглянули науки і книжки Свідків Єгови. Він не був вдоволений застановлятися на з'ясуванню данім П-ом Ковінгтон в прямім допиті. Він навів як доказ багато додаткових публікацій Товариства, між якими був малий маніфест, який спричинив стільки гарячки в Квебек, затитулований: „Палка ненависть Квебека проти Бога, Христа і свободи”.

ЗДЕМАСКУВАННЯ ЗОРГАНІЗОВАНОЇ РЕЛІГІЇ

Раньше, в суперечнім або контрадикторнім допиті, адвокат міста подрібно розглянув спірні науки. Він наводить книжку „Вороги”. Чи є згідний п-м Ковінгтон з заявленням що Римо-Католицька Гієрархія є частю блудниці з Одкриття? Так; Біблія уживає жінки для представлення організації. Католицька церква має стосунки з цим світом, є запутана в його війнах і політиці як і в комерції, отже, є винувата духовного блуду, згідно з Яковом 4:4; тому є правильно обнята в символі одної блудниці. Навіть нескорочений словник Вебстера перелічує Римо-Католицьку Церкву як маючу ознаки „блудниці”. Думаєте, що є добре розповсюджувати таку науку в провінції, де люди 95-100% католиками? Так, Свідок так навчився. Правда біблійна показує видиме життя всім людям, її представлення є дуже життєве. Якщо римо-Католицька Церква говорила би правду, то вона не заперечувала би щоб її науки були піддані дослідженню через дискусію. Натиск був покладений на той факт що ці судження противні Католицизму були судженнями Божими, і що Свідки Єгови тільки звіщали їх в послушенстві до Його заповіді.

Контрадикторний допитувач продовжав безмилосердно з Його оскарженням що немовби Свідки Єгови не були релігійною організацією, тому немов би свобода почитання не мала тут значіння, Свідок показав біблійну різницю між релігійним формалізмом і Християнством. Жиди були остерігані щодо релігії; Ісус об'явив релігійним письменникам і фарисеям, їх церемонії і традиції, які касували Слово Боже. (Мат.15:1-9, 23 голова) Павло сказав іншим релігійністам що вони поклонялися демонам. Сьогодні зорганізована релігія була заманена в сильця церемонією, формалізмом і служенням тільки устами і традиціями, які знаходяться в конфлікті (спорі) з Біблією. Одначе, коли законодавство говорить о релігії і релігійній свободі, то воно само не зробило різниці внутрі тої широкої ділянки, і напевно, це не означає виключити Християнство. Воно гарантує свободу для всіх способів почитання. Писання тягнуть яснійшу лінію визначення щодо релігії і Християнства ніж це роблять словники і закони. В рамки законного терміну „релігія” входить праця Свідків Єгови.

Тому що ви кажете що диявол є володарем цього сучасного світа, чи думаєте ви що цей суд є диявола? Це не виходить в необхідний спосіб. Коли люди мають закони, які є в гармонії з законом Божим; або не знаходяться в конфлікті з законом Божим, то їх належить слухати; і суди, які стараються забезпечити юстицію (правосуддя) згідно тими законами, служать добрій цілі. Ісус сказав щоби дати Кесареві це що є Кесаревого, і Богові це що є Боже. Послух перед людськими законами, які охороняють порядок і дбають о необхідний надзір щоби запобігти анархії, є частю того, що належить дати Кесареві з того що є його; однак, коли закони людей не допускали б нас давати Богу це що є Його, тоді ми мусимо йти за рішенням апостолів: „Більше треба коритись Богу, ніж людям”. – Діяння 5:-29; 4:19.

„СВЯТА ТРІЙЦЯ” ЕКСПЕРТІВ З КВЕБЕК

Місце не дозволяє нам дальше розповідати контрадикторного допиту, але він заняв цілий день. Після того як Свідок Дункомбе свідчив о місцевій організації в місті Квебек і Свідок Давідау розказав о своїй діяльності служби в тій території, п-н Годбоут почав оборону інтересів міста. Повідомлено що адвокат міста розходував около 3.000 доларів з грошей міста для приготування в вигляді книжки „доказу через експертизу” від „трійці” священників, Католика, Протестанта і Жиди, які прийшли всі як один щоби викрити Свідків Єгови. Одначе праця і гроші віднеслися на річку якщо суддя не допустив би книжки як доказ. Ті „свідки експертів” намагалися впорнути свою оману в діло суду через посередництво цієї книжки, і через ню збутися всякого запутуючого контрадикторного допиту. Квебек не хоче поставити їх як свідків, однак діяння суді щоби не допустити книжки, примусило руку міста. Але навіть допустивши як „свідків експертів” було незаконним, тому що такі впливові священники не мали ніякого права брати місце щоби судити Свідків Єгови і висказувати свої думки.

Першим „експертом” до перегородки, відділяючи суддів від публіки був Отець Герве Гагне, католицький французький священник. Він осудив Свідків засудив їх і знайшов їх зверх звичайно прийнятого визнання релігії, він сказав що проповідування від дверей до дверей не було актом релігії, ані розповсюдження друкованих проповідей або проповідування з кафедри. В своїй поведінці він був зжіночений, зневажав публікації Товариства, а коли далися йому вільні уздечки, „він взяв через стратосферу” філософії і торохтів про „внутрішнього чоловіка”, і про „зовнішнього чоловіка”, „релігію внутрішню”, „релігію зовнішню”, і після такого „віддалення від предмету” біг дальше через сорок п'ять хвилин в неважних абстракціях поки навіть той що розумів по-французьки не міг його поняти. Суддя з співчуттям, скінчив біг оскільки просив адвоката міста задати інше питання. Він показав згубну освіченість, кажучи що він не міг би дискутувати Біблії тому що є тільки священником і не належить до ієрархії Католицької Церкви. Але він твердив що християнин повинен підчинятися всім законам краю, навіть тим які знаходяться в конфлікті з Законом Божим. Що робив би „Отець” якщо цивільний закон забороняв святкування літургії? Це було питання, при яким він заікався коли суд, відкладаючи додати, звільнив його.

„РАБІН” І „ПРОТЕСТАНТ” ЯКИЙ НЕ ПРОТЕСТУЄ

Доповнення свідчення католицького священника не оновилося наступного ранку, але замість нього, місто поставило в роль наступного свого члена „трійці” „експертів”, „Рабіна” поученого езуїтами. Він любить всякого, всі релігії, і не буде критикувати нікого. З тяжкістю хитаючись під тягарем тіла, він заглибився в бокса свідків, стаючи предметом сміху, як для глядачів так і для суддів. Він сказав що свобода релігії була затримана, зараз як тільки вона була уживана для критикування інших релігій. Відтак при контрадикторнім допиті він знайшов що всі є грязні. Він не міг би критикувати Свідків Єгови з причини що він думає що вони були релігійні, і він сказав що не буде критикувати когось з причини його релігії. Він признав що Свідки Єгови були релігійні і їх книжки були релігійні. Він мав читати Писання з книги Ісаїї, Єремії і Езекеїла, в яких вони критикували і осуджували практики релігійні. Після того як скінчив, Він вийшов відступаючися і уклонився з нахилом залишаючи зал суду, і це було останнє видження „Рабіна” Соломона Франк-а.

Після зруйнування рабіна, прийшла черга „Преподобного” Кенетга Ебанс закиданого в першому ряді голосними титулами і покірностями. Він сказав що Свідки Єгови були релігійні і мали право робити працю, яку робили і в зв'язку з тими п'ятнадцятьма або двадцятьма хвилинами даними йому, він не завдав шкоди процесові Свідків, але лише обвинуватив священника і рабіна в усім що вони говорили щоби завдати школи Свідкам.

Однак після свого введення до перегородки суддів наступного ранку він дав доказ бути поученим щоби був ліпшим свідком для міста. Він осудив Свідків, особливо науки, які здемаскуюють Католицьку Церкву і маніфест „Палка ненависть Квебека”. Він не хотів ані навіть глянути на літературу і розпалення його осягло такий степень, що він був несподівано запитаний, чи питання літератури, попросту підбурило би його щоби став насильним. Кидаючи свою істерію і обертаючи своє друге лице, він відповів повільно і терпеливо: „Ну, я є дуже смирний і мирний чоловік”. Однак, удавання було так ударяючим в оці, що ціла зала суду вибухнула сміхом, включаючи суддю і адвоката.

Перед відходом перегородки (суддів), цей Англікан мав читати Об'явлення шкідливе релігійному лицемірству зроблене Ісусом, в Матея 23, і Ісаїї 56:10, 11, де релігійні священники є названі „пси німі”. Він не заперечував на ту мову Ісуса і Ісаїї; отже, якщо зміст маніфесту „Палка ненависть Квебеку” був би правдивим, чи заперечував він би щодо нього? Тільки загроза погордження судом спричинила його відповісти що, припускаючи, що зміст був би правдивим, то було би властивим щоби був друкований і розповсюджений. Він був щасливий що міг залишити перегородку, відділяючи суддів від публіки.

Католицький священник знов приступив до свідчення ранше перерваного. Він ще мав відповісти на це, що робив би якщо цивільні власті заказали би літургію. Слухав би світських властей, чи робив службу Богу як це він бачить її? Він відмовився відповісти. Був зроблений погордливий жест суду, з жестом поперемином що він буде примушений відповісти. Суддя

сказав йому що належить відповісти. Священник сказав що Церква не зобов'язувала би його святкувати літургію на погордження цивільних властей. Однак, найбільшим сільцем для того по-філософськи мудрого священника, який не знає Біблії, було його твердження що католицький священник був посередником між Богом і людьми. Коли був порівняний з текстом біблійним: „Один бо Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос”. (1 Тим.2:5), він мав признати що не священник був посередником. На тім пункті, процес був відложений аж до 24 січня 1949 року.

ДЕЯКІ ВІДПОВІДІ З ПУБЛІКИ

Квебек поставив від себе свідків, „експертів” не менше. Одначе, ті поставлені Свідки не могли довести що місто Квебек має рацію, не могли зробити щоби особи, які слухали в залі суду, сказали: „Правда!” Після того як вислухали Свідків Господа, яких він мав там щоби свідчити, багато хто думав, що вони доказали себе мати справедливість. Процес розпочався в малій залі суду, а скінчився в найбільшій, в якій не було вже місця стояти. Газети міста Квебек дали багато місця дебатам.

(Далі буде)